

TÖRÖKÖR

2012. április

A törökóri gyülekezet lapja

Krisztus belép az életünkbe

„Mit mondjunk tehát? Maradjunk a bűnben, hogy megnövekedjék a kegyelem? Szó sincs róla! Akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne? Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba keresztteltettünk, az ő halálába keresztteltettünk? A keresztség által ugyanis eltemettettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább eggyé leszünk vele a feltámadásának hasonlóságában is. Hiszen tudjuk, hogy a mi ömberünk megfeszítettetett vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől. Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hiszszük, hogy vele együtt élni is fogunk. Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él. Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban.” (Róm. 6,1-11)

Balássy András

Kedves Testvérem!

A fenti igeszakasz nyilvánvalóan, feltűnően hosszú egy gyülekezeti lap címdalán olvasható áhítathoz képest. Talán csak átfutottad. Talán bonyolultnak tartottad, és az olvasás közben felvetődött kérdéseket félretéve most innen, a magyarázatból vársz tiszta, világos eligazítást. De természetesen az is lehetséges, hogy régi, jó ismerősként mosolyogtál rá ezekre a sorokra. Bárhogy is legyen: kérlek, olvasd el újra. Ezekben a mondatokban ott rejlik a nagypénteki és a húsvéti ünnep titka.

Az ünnepek jelentősége valójában abban mérhető le, hogy az, amit ünneplünk, mennyire hatja át a mindennapjainkat. Így van ez nemzeti és családi ünnepeinknél egyaránt. A ma is létező állam, a végül kivívott szabadság, szerettünk jelenléte – mindennapjaink drága kincsei. Ezért fontos visszatekinteni évente egyszer államalapítás, forradalmak, születések, esküvők múltbeli eseményeire.

Pál arról beszél, hogy Krisztus ha-

lála és feltámadása olyan meghatározó események, amelyek egész életünket átformálják és áthatják.

A keresztyénség ezért több mint filozófia, ideológia, hasznos kiegészítő, nyugtatószer, felemelő élmény vagy kedves hagyomány. Több mint olcsó moralizálás.

A keresztyénség életforma.

Krisztus belép az életünkbe, mindent kisöpör, mindent átjár, és mindig velünk marad. A bűn a keresztyén ember szótárában nem jelentéktelen gyengeség, nem kijavításra váró hiba, hanem lehetetlenség. Élettel összeegyeztethetetlen. Ettől még nyilvánvalóan jelen van az életünkben, de semmiképpen sem az életünk része. Kosztolányi kiváló hasonlatát (ő a nyelvi túlbuzgánzsáról ír ott) ide alkalmazva: csak a zöld, piszkos körmünk, amit nem siratunk, bátran és örömmel vágunk le.

A bibliai alapelvekből világosan kirajzolódó krisztusi élet mindennapos megélése pedig nem nyűg, nem kijátszani való ukáz, nem jámbor óhaj, bátortalan ajánlás, hanem természetes és örömteli jelenség. Maga az élet.

GYÜLEKEZETI ÉLET

Február 2-án a presbitérium aktualizálta a már tárgyalta 2012. évi költségvetést, a beérkezett észrevételek alapján módosította és véglegesítette a fenntartói névjegyzéket, s jóváhagyta a 2011. évi zárszámadást. A testület az érveket és ellenérveket újragon-dolva arról is döntött, hogy felhatalmazza az elnökséget az Aréna Cornerrel szembeni értékcsökkenési kereset benyújtására.

Február 12-én a gyülekezet nagy örömmel köszöntötte az immár egyéves Balássy András Pált.

Február 20-a és 24-e között a Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség meghívására a pomázi református templomban zajló evangelizáció sorozaton szolgált Balássy András nagytiszteletű úr.

Február 26-án nagytiszteletű úr Galmabos András és Agócs Orsolya leányának, Júliának szokásaink szerint istentisztelet keretében szolgáltatta ki a keresztség sákramentumát. Arra emlékeztette őket, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus bízik bennük, bízik abban, hogy hitben és szeretetben nevelik gyermeküket, s arra tanítják majd, hogy őt kövessék.

Február 26-án a hirdetések közt nagytiszteletű úr bejelentette, hogy gyülekezetünk egyik, neve elhallgatását kérő asszonytagja kokárdákat horgolt, amelyek darabonként háromszáz forintért az írat-terjesztésen megvásárolhatók. A befolyó összeget a kezdeményező a tervezett torony építésére kívánja fordíttatni.

Március 1-jén a presbitérium, nagytiszteletű úr előterjesztésében, áttekintette az egyházközség távlati fejlesztési tervét. A korábbi döntés szerint szükség van az irattár ajtajának cseréjére, a templomtér festésére, a födém szigetelésére, az ablakok restaurálására, a padlózat rendbetételére. Sort kellene keríteni a templom akadálymentesítésére, a toronyalji burkolat cseréjére. Fel kellene újítani a teljes külső-belső homlokzatot, felállítani az utcafronti tornyot, rendezni a kertet, s játszóhelyet kialakítani gyermekek számára. A presbitérium alapos megfontolás után végül úgy döntött, hogy a költségvetési, a pályázati és egyéb forrásból remélt összegekből 2012-ben vasajtóra cseréli az irattár ajtaját, felújíttatja a külső homlokzatot és ideiglenes gyermek játszóhelyet létesített.

Folytatás a 2. oldalon

Szüntelenül beszélgetünk

Czanik Margit

A Biblia tényleg a könyvek könyve. Amióta olvasom, és bizony nagyon régen olvasom, olvashatom, minduntalan erről győződtem meg. Pontosabban negyven esztendőskorom óta, mert akkor tudatosodott bennem először, mennyire időszerű, méghozzá minden ízében a Biblia. Így érezhették ezt a régiek is. Hogy ott van benne minden gondunk, örömünk. Ott vannak benne a kérdéseink, a személyesek és a közösségek, a mindennapok és a század kérdései is. Meg a válaszok. Mert arra is fel kellett figyelnem, hogy

Czanik Margit

foglalkoztasson bármi, valami gondolat, tanácsstalanság, elkeseredés, a Biblia, miközben olvasom, egyszer csak feloldja, megoldja mindet. Tanácsot ad, útba igazít, biztat, vagy éppen cáfol, sőt, helytelenít is.

Nagy élményem volt, amikor a könyvek könyve jóvoltából ráeszméltem, hogy az ember nem változik. Hogy ugyanolyan már ötezer

éve. Vagy legalábbis azóta, amióta a Biblia beszélni kezdett róla. Ezen nagyon elgondolkodtam. Ami változik, az csak a civilizáció, hogy számárhát helyett autóval, vagy, mondjuk, repülőgépen közlekedünk. Bizony esendők voltunk és maradtunk, bűnösök, bűnbánók és megint bűnösök, nagyon is ráutaltak Isten megbocsátó irgalmára és szeretetére! Nem lett a világ jottányival sem jobb. Hiába akadtak újra meg újra olyanok, akik nem törődtek a maguk érdekeivel, akik másokra áldozták életüket. A bátrak, az igazak, a hűségesek, az alázatosak, a tiszták és szelídek. A hit, a remény és a szeretet emberei. Nem tudtak változtatni semmin. Hiszen a többség gyakran fel se fogta áldozatukat, vagy ha mégis, akkor vagy kevesellte, vagy azonnal valami számára kideríthetetlen, de létező érdeket sejtett az áldozat mögött. És ahogy a bibliai korban, úgy ma is színre lépnek azok, akik nekik méltán járó jognak tekintik a rangot, hatalmat, méltóságot, és élnek is, sőt, visszaélnék vele. Vagy emlegetsem az ügyeskedőket, a pártütőket, a maguk hasznát keresőket, a semmirekellő bajkeverőket? Van példa minden időben mindegyikre. És bizony valóban a könyvek könyve a Biblia. Lám, benne van minden.

Én évtizedek óta bibliaolvasó kalauzok vezérfonala alapján olvasom a Bibliát. Ezt a vezérfonalat egy-másfél évvel hamarabb állították össze. A másik csoda, hogy ez a vezérfonal naprakészen időszerű számomra.

Veled van Istened, az Úr

Balássy Hajnalka

Budapesten születtem. Édesanyám református volt, édesapám pedig római katolikus. Nővéremmel reformátusnak kereszteltek bennünket. Gyermekkoromban a nagy ünnepeken mindannyian a Kálvin téri templomba mentünk. Édesanyám

számára fontos volt az otthonról hozott hit. A Mi Atyánk szövegét nagyapám féltve őrzött imádságos könyvéből tanultam meg. Tulajdonképpen természetes volt számomra Isten létezése. Elsős gimnazistaként konfirmáltam az akkor éppen szerveződő Gazdagréti Református Gyülekezetben.

Folytatás a 3. oldalon

Folytatás az 1. oldalról
(Gyülekezeti élet)

A presbitérium meghallgatta főgondnok urat, aki bejelentette, hogy a testület állásfoglalásának megfelelően megbízta a Horváth & Jakab Ügyvédi Irodát az Aréna Corner elleni bírósági kereset benyújtásával. Ezzel természetesen nem zártuk ki egy békés, peren kívüli megállapodás lehetőségét. A presbitérium végül, üdvös

Presbiterek vita közben

megoldást remélve, fölkérte nagytiszteletű urat, beszélgessen el a Baba-mama kör tagjaival az istentisztelet meghallgatásának lehetőségéről és az ezzel járó kényszerűségekről.

Március 12-én nagytiszteletű úr Záhonyi Barbara és Tarján Igor gyermekének, Natasa Saroltának, istentiszteleten szolgáltatta ki a keresztség szentségét. A gyülekezet bízik abban, hogy a gyermeket szülei a mi Urunk Jézus Krisztus útjára terelik, s hogy ebben nekik maga a gyülekezet is segíthet.

HÍREK

Párbeszéd a szlovákokkal. Február első két napján Berekfürdön tanácskozott a Generális Konvent Elnöksége. A Kárpát-medence református egyházainak püspökeiből és főgondnokaiból álló testület meghallgatta a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház (SZRKE) két szlovák ajkú egyházmegyéjének képviselőit, akik egyházuknak a Magyar Református Egyházhoz való tavalyi csatlakozásával kapcsolatos kifogásaiknak adtak hangot. Minthogy megállapodásra az adott körülmények és feltételek közt nem kerülhetett sor, a testület úgy döntött, hogy magyar és a szlovák ajkú reformátusok ügyét a továbbiakban a SZRKE Zsinata fogja tárgyalni. Meghallgatta és elutasította a Horvátországi Református Keresztyén Kálvini Egyház csatlakozási kérelmét a Magyar Református Egyház közösségéhez, mert egy korábbi döntés szerint a csatlakozásra csak az ottani reformátusok egyházjogi egységének helyreállítása után kerülhet sor. Napirenden szerepelt a költségvetés kérdése, Szabó István dunamelléki püspök beszámolója a Heidelbergi Káté szövegátdolgozási munkálatainak haladásáról, a Zsinat összehívása a hitvallás négy százötven éves jubileumának jövő évi megünneplésére, az Erdélyi Gyülekezet jogi helyzete, a részegyházak választási törvényeivel kapcsolatos jogharmonizációs javaslat, s a Kálvinszék című magazin fogadtatása. A GK elnöksége a támogatás jelentős csökkentésével és támogatók bevonásával a Kálvinszék további kiadása mellett döntött.
(www.reformatus.hu)

Folytatás a 3. oldalon

Folytatás a 2. oldalról (Hírek)

Házasság hete. „Vágyini arra, ami a miénk” mottóval február 11. és 19. között ötödik alkalommal rendezték meg Magyarországon ezt az ökumenikus eseménysorozatot, amely arra hivatott, hogy felhívja a figyelmet a házasság fontosságára, a család intézményének népszerűsítésére, valamint segítséget adjon párkapcsolati, esetleg gyereknevelési nehézségekkel küzdőknek. A Házasság hetének programjait a Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz), Bibliai Házassággondozó Szolgálat, katolikus részről a Magyar Katolikus Családegylet (MAKACS), valamint a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa tagegyházainak szervezetei közösen szervezik. (www.hazassaghete.hu)

Megújult a Kollégium. Befejeződtek a Debreceni Református Kollégium felújítási és fejlesztési munkálatai. Az épület földszintjén reprezentatív látogatóközpontot alakítottak ki, kávézóval, emléktárgybolttal és szociális helyiségekkel. Megújultak a kiállítóterek és a hozzájuk tartozó gépészeti rendszerek, valamint a gyűjteményi raktárak. A tetőt és a külső homlokzatot felújították, az ablakokat pedig kicserélték. Az akadálymentes közlekedés biztosítására külső lift épült az udvar felőli oldalon, valamint megszépült a kulturális eseményeknek otthont adó belső udvar is. A növekvő idegenforgalomra számítva a Darabos utca felőli főbejáratot több évtized után újra megnyitják. Az új látogatóközpontban és kiállítóterben, információs pontokat helyeztek el, illetve a kiállításokról és az egyházkerület látványosságokról tájékozódhatnak a látogatók. Az új kiállítóterben a Kálvinista Róma címmel állandó kiállítás nyílt. Az iskolatörténeti kiállítás termeiben tervezett változtatások élményszerűbbé tehetik az Ország iskolája című jelenlegi kiállítást. A látogatók kisfilmekben keresztül ismerhetik meg a régi diákéletet, a Kollégium híres diákjai beszélnek az egykori iskolájukról és Bölcsőtől koporsóig címmel a református szertartásokról mutatnak be filmet. Az Oratórium idegenforgalmi jelentőségét elsősorban 1848 emléke határozza meg, ezért a szöszékkal szemközti falon, újonnan kialakítandó vitrinben a rendi-függetlenségi harcok (Bocskai, Bethlen és a Rákócziak vezette hadjáratok) protettáns háttérét mutatják be. A Kollégium felújítására és fejlesztésére a fenntartó Tiszántúli Református Egyházkerület a pályázaton összesen 440 millió forintot nyert. A tíz százalékos önerőt a fenntartó egyházkerület finanszírozta. Az egyház szeretné, ha 2013-ra, a 475. évfordulóra, nemcsak a jelenlegi pályázatból finanszírozott A épület, hanem a Kollégium egésze megszépülhetne. Ehhez azonban 3 milliárd kell. (www.ttre.hu)

Ülésezett a Zsinati Tanács. A Magyarországi Református Egyház Zsinati Tanácsa február 22-én tartotta idei első ülését a budapesti zsinati székházban.

Folytatás a 4. oldalon

Folytatás a 2. oldalról (Veled van Istened, az Úr)

Sajnos közösségre nem találván, pár évig nem jártam el a gyülekezetbe. Isten számomra ekkor egy jóságos Atya volt, akitől kérni lehet dolgokat, amiket vagy teljesít, vagy nem, kedve szerint.

18 éves voltam, amikor édesanyám felhívta a figyelmemet a nemrég érkezett fiatal lelkipásztor, Lovas András újításaira. Elkezdtem járni az ifikre. Az egyik első alkalommal az imaközösségben döbbenetes élmény volt számomra, hogy személyesen értem imádkoztak. A beszélgetések alkalmával sok-sok kérdésemre kaphattam választ.

A nyári zselickisfaludi ifitáborban Lovas András Jézus személyét helyezte a középpontba. Úgy tűnt számomra, mintha akkor hallottam volna Jézusról először. Ott a zselickisfaludi templom csöndjében a jóságos Atyából személyes Istenem lett, aki Jézus Krisztusban egészen közel lépett hozzám. Megértettem, hogy kereszthalála helyettem, miattam és értem történt. Ez az ige indított el: „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” (Gal. 2,20) Úgy döntöttem tehát, hogy ezentúl az Ő akaratát keresem. Mintha helyére került volna az életem, minden nehézségével együtt. Hiszen ekkor édesanyám már nagyon beteg volt, én pedig küzdöttem a felnőtté válás kérdéseivel: a pályaválasztással, párkereséssel...

19. születésnapom előtt édesanyám sok szenvedés után meghalt. Feladatait a családban nagyrészt én vettem át. Nem sokkal később édesapám szívinfarktust kapott, majd hamarosan egy másikat. A hosszas kezelés és a cigarettáról való lemondás, hála Istennek, eredménnyel járt, és felépülhetett.

Ekkoriban a Vakok Intézetében dolgoztam gyermekfelügyelőként. Szerettem volna gyógypedagógiával foglalkozni. Eljutottam egy missziói konferenciára Hollandiába, ahol misszióba hívtak a világ minden tájára. Alapigéje ez volt: „Kit küldjek el, ki megy el követségünkben? Itt

vagyok, engem küldj!” (Ézs. 6,8) Én itt kaptam meg Istentől gyógypedagógusi elhívásomat. Pályám első éveiben sokszor kellett emlékeztetnem magam erre az elhívásra, hogy ne legyek rögtön pályaelhagyó. Bizony nem könnyű helyre kerültem ki a főiskoláról. Egy beszédjavító általános iskolában lettem logopédus, ahol halmozott beszéd- és tanulási problémákkal küzdő gyerekekkel foglalkoztam egészen 2010-ig.

Andrást a gazdagréti ifiben ismertem meg. Sok közös élményt szerezünk. Főiskolásként, egyetemistaként egy házi csoportba jártunk, barátok lettünk. Mindkettőnk számára fontos volt ez a barátság, a másik személye egyre kedvesebbé vált. Így indult el végül a mi közös utunk.

A gyermekkel

Számomra nagy küzdelem volt azonban András elhívása, pályaválasztása. Félttem a „papné” szereptől. Túl sok példát nem ismertem és olyan megfoghatatlannak, hatalmasnak tűnt ez a feladat. De mivel tudtam, hogy Andráshoz szeretnék tartozni, reméltem, Isten ad majd segítséget a megfelelő időben. A mai napig szükségem van erre. Sokszor úgy érzem, téblábolok ebben a szerepkörben.

Lelkipásztor feleségévé itt Törökőrön váltam. Hiszen Pomázon, Csobánkán András nem parókusként szolgált. Az első perctől kezdve valódi otthonra találtunk ebben a gyülekezetben. Mintha haza jöttünk volna. Még a pomáz-csobánkai ifiben, egy kedves lánytól kaptam ezt a búcsúzó ígét, mikor ott elkészöntünk: „Íme, én angyalt küldök előtted, hogy megőrizzen az úton és bevigyen arra a helyre, amelyet kijelöltem.” (2Móz. 23,20) Mindkettőnk számára Isten vezetése, hogy ide kerülhettünk.

Folytatás a 4. oldalon

TÖRÖKÖR 3

Folytatás a 3. oldalról (Veled van Istened, az Úr)

Sajnos nem voltam, nem vagyok „hagyományos” lelkészfeleség, már ha van egyáltalán ilyen. Hiszen nem vagyok lelkipásztor, sem hitoktató, elsősorban logopédusként kellett megállnom a helyem, és ebben bizony sokszor igencsak elfáradtam. A gyülekezeti szolgálatok csak ezen felül következhetek. Szeretnék beolvadni a közösség életébe, annak átlagos tagja lenni. Nagyon hálás vagyok a gyülekezet szolgáló közösségéért. Hogy sosem éreztem rám nehezedő elvárásokat, hanem segítő kezek vesznek körül, akik úgy szolgálnak Istennek és egymásnak, mintha saját otthonukban tennék ezt. Azt hiszem, igazi törökörinek kezdem érezni magam. Olyan jó egy-egy bevásárlás, séta alkalmával ismerősökkel találkozni, beszélgetni.

Szolgálóvá még Gazdagréten váltam. Nem mondhatnám, hogy nagy lelkesedéssel, tudatosan tettem ezt. Egy barátnőm hívott el egy gyermek evangélizációs alkalomra segítőnek, tudva, hogy gyerekekkel szeretnék foglalkozni. Onnantól kezdve nem volt megállás... De nem bántam. Nagyon sokat kaptam Istentől és a gyerekektől is ebben a több mint 10 évnyi szolgálatban. Azt hiszem, a szükség felismerése és az Istennek való engedelmesség indított el ezen az úton. Jó érzés volt, hogy tudok segíteni, van, amit én tudok megadni.

10 évnyi munka, 10 évnyi szolgálat. Mindkettő gyermekek között, saját gyermek(ek) nélkül. András-sal már nyolc éve házasságban voltunk, és csak nem adatott meg a gyermekáldás. Pedig már nagyon szerettem volna a saját gyermeke(i)mről gondoskodni, a gondolataimat, energiáimat rá(juk) összpontosítani. De újból és újból maradt a várakozás, vágyakozás, imádság, a miértek.

Orvoshoz jártunk. Úgy gondoltuk, hogy a ma Magyarországon támogatott eljárásokat igénybe vesszük, azon felül azonban nem megyünk. Ehhez kértük folyamatosan Isten segítségét. Félttem az egyik beavatkozástól. Az előtte való este értem Józsué könyvéhez. a Bibliaolvasásban: „Ne félj és ne rettegj, mert veled van Istened, az Úr, mindenütt, amerre csak jársz.” (Józs. 1,9). Sosem

gondoltam, hogy ha felütöm a Bibliát és rábökök egy ígére, akkor úgy szól hozzám az Úr. Ez sem ilyen eset volt, hiszen napról napra, hétről hétre olvastam a Bibliát, és pont ekkor értem ehhez a szakaszhoz. Nagy erőt adott; Isten megőrzött, de sajnos továbbra is várnunk kellett.

Később Istentől egy másik ígért kaptam. Bármennyire nem hittem, határozott ígéretnek tűnt. Egy következő beavatkozás előtt ugyanis Sámuel első könyvéhez értem. Anna története. Döbbenetes volt számomra, hogy Isten az Ő Igéjében mindenkihez akar szólni. Igyekeztem Annától példát venni, akivel nem történik más, mint hogy kiönti Isten előtt a lelkét, majd ezt olvassuk róla: „Azután elment az asszony a maga útjára, evett és nem volt többé szomorú az arca.” (1Sám. 1,8) Ekkor sem jártak az orvosok sikerrel, de igyekeztem erre az ígére valóban Isten ígéretként tekinteni. Végül Isten teremő erejéből 2011. február 15-én megszülethetett András Pál fiunk. Statisztikai adatokkal, orvosilag nyilván meg lehetne magyarázni a mi esetünket. De mi mégis csodaként tekintünk Andriska születésére. Végtelenül hálásak vagyunk Istennek ezért az ajándékáért. A gyülekezetnek, családukunk és barátainknak köszönjük a sok-sok imádságot, támogatást. Ez a hála indított minket arra, hogy létrehozzuk a Baba-mama kört. Hatalmas öröm számomra, hogy ebben a szolgálatban lehetek.

Hiányzik azonban a gyülekezet, a beszélgetések, a közös készülődés egy-egy alkalomra. Mindig azt érzem, hogy csak kapkodok, jövőmegyek. Nincs idő megállni, mások felől érdeklődni. Sok erőt ad, hogy egyáltalán jelen lehetek néhány kis-mamával együtt az istentiszteleten. Köszönjük a gyülekezet türelmét, segítőkészségét.

Végezetre hadd álljon itt az az íge, amit Andriska bemutatásakor kaptam a gyülekezettől. Nagyon sokat jelentett akkor és jelent most is nekem: „Áldott az Úr, hogy meghallgatta esedezéseimnek szavát!” (Zsolt. 28,6) Kívánom, hogy mindannyian valamikor elmondhassuk a zsoltárossal együtt ezt a mondatot. Csodának tekintve, ami velünk történt.

Folytatás a 3. oldalról (Hírek)

A fontosabb döntések egyikeként nyilatkozatot fogadott el Kassai Gyula szlovákiai lelkipásztor állam-polgárságának elvesztése ügyében, amely szerint szolidaritását kifejezve a Magyarországi Református Egyház Zsinatának Elnöksége igyekszik mindent megtenni, ami a lelkipásztor helyzetének megnyugtató rendezését szolgálja, jogainak gyakorlását elősegíti és a körülményekből fakadó létbizonytalanságát enyhíti. A Zsinati Tanács megválasztotta az Egyházi Jövőképző Bizottság tagjait, akiknek az a feladatuk, hogy a szeptemberi balatonszárszói, tematikus ülésen felvetett problémákat rendezzék, értelmezzék, s velük kapcsolatosan javaslatokat tegyenek, előterjesztéseket készítsenek. Az oktatási intézmények átvételének ügyében a Zsinati Tanács megerősítette a 2011-ben hozott döntést, és arra kéri a gyülekezeteket, hogy józan megfontolás alapján járjanak el. A döntés oka, hogy még nem született meg az új köznevelési törvényhez kapcsolódó miniszteri határozatok, így továbbra is bizonytalan a finanszírozási feltételek hosszú távú alakulása. A Zsinati Tanács tárgyalta a lelkészek kordkezelését, valamint szolgálati idő kedvezményes nyugdíjának megállapításával kapcsolatos előterjesztést, szó esett a hit- és erkölcsoktatására való felkészülésről, az egyház finanszírozás előnytelen változásairól, a pécsi a Wáli István Református Cigány Szakkollégium bővítésének nehézségeiről, s a decemberben elindított Mentőőv programról, amelybe ötvennyolc család jelentkezett, közülük négy család már be is költözhetett otthonába. A Zsinati Tanács végül elfogadta MRE közegyházi intézményeinek 2012. évi költségvetési terveit. (www.reformatus.hu)

Egyházi törvény. A Parlament február 27-én módosította és újra elfogadta az egyházügyi törvényt, amely szerint a korábbi 14 egyház mellett további 18 vallási közösséget nyilvánítanak egyházzá. A képviselők a javaslatot egyhangúlag, tartózkodás és ellenszavazat nélkül fogadták el. Egyházként működhet a Magyarországi Metodista Egyház, a Magyar Pünkösdi Egyház, a Szent Margit Anglikán/Episzkopális Egyház, az Erdélyi Gyülekezet, a Hetednapos Adventista Egyház, a Magyarországi Kopt Ortodox Egyház, a Krisztusban Hívó Nazarénus Gyülekezetek, a Magyarországi Krisztus-tudatú Hívók Közössége, az Údvadás-sereg Szabadegyház – Magyarország, az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza, a Magyarországi Jehova Tanúi Egyháza, a Magyarországi Muszlimok Egyháza, a Magyar Iszlám Közösség továbbá öt buddhista vallási közösség is. 66 vallási közösség elismerését a Parlament elutasította. Ezek egy éven belül nem indíthatnak az elismerésükre irányuló népi kezdeményezést. (MTI)

Folytatás az 5. oldalon

Folytatás a 4. oldalról
(Hírek)

Megújulás. Március 15-én jelentették be, hogy közel egyévi tervezés, előkészítés és fejlesztés után átalakul a Magyarországi Református Egyház hivatalos honlapja. Néhány napig teszt üzemmódban mutatták meg az új oldalt. Ez alatt nemcsak megjelenésében, hanem felépítésében és működésében is teljesen újragondolt honlapot tártak az egyházi közvélemény elé. A fejlesztés első, leglátványosabb szakasza lezárult, de folyamatosan dolgoznak az esetleges pontatlanságok javításán, a működés, működtetés finomításán. A zökkenőmentes átmenet érdekében párhuzamosan frissült a – továbbra is a reformatus.hu címen elérhető – eredeti honlap és a következő változat. (www.reformatus.hu)

PROGRAMAJÁNLAT

Filmalkotók kedvencei címmel rendhagyó filmklubot indítottak. A sorozat azért számít rendhagyónak, mert a bemutatott alkotásokat a filmszakma neves képviselői választották ki. A vetítések után a meghívottak nem saját műveikről, hanem favorizált filmjeikről nézőként mesélnek az érdeklődőknek. Azokról a filmekről lesz szó, amelyek nagy hatással voltak pályájukra, gondolkodás módjukra és művészetükre. Április 4-én Szabó István filmrendező kedvence, a Hamu és gyémánt, Andrzej Wajda Oscar-díjas rendező 1958-as alkotása látható, két héttel később Divinyi Réka forgatókönyvíró választása, a német Florian Henckel von Donnersmarck által 2006-ban rendezett A mások élete. Május 2-án Hajdu Szabolcs rendező lesz a vendég, aki Zolnay Pál Fotográfia című, 1972-ben készült játékfilmjét választotta. A sorozat május 9-én Jancsó Miklós Kossuth-díjas rendező Szegénylegények című 1965-ös filmjének vetítésével fejeződik be, a műről Tarr Béla rendezővel beszélgetnek. A vetítések kéthetente szerda esteként nyolc órakor kezdődnek. (www.odeon-lloyd.hu)

Zenés istentiszteletek címmel sorozatot hirdetett a templomban a Kálvin téri Református Egyházközség. Április 6-án, nagypénteken este 6 órakor H. Schütz: Krisztus hét szava a kereszten a Kálvin Kórusral. Április 26-án, csütörtökön este 6 órakor Énekes-zsoltáros istentisztelet húsvét idejében, ugyancsak a Kálvin Kórusral. Május 13-án, vasárnap este 6 órakor Orgonazenés áhítat Kuzsner Péterrel (Sopron-Bécs). Május 18-án pénteken este fél 10 órakor Késő esti zenés áhítat a IX. Református Zenei Fesztivál keretében. Május 24-én, csütörtökön este 6 órakor Pünkösdre készítő énekes-zsoltáros istentisztelet a Kálvin Kórusral. Június 10-én, vasárnap este 6 órakor Orgonazenés áhítat Koós Anitával (Kádárta-Bécs). (www.parokia.hu)

Folytatás a 6. oldalon

A törökőri baba-mama klub

„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”(Mt18,20)

Agócs Orsolya

Ki hinné, hogy a közösséghez tartozás varázsa már életünk első évében is meghatározó élmény lehet? Ennek bizonyítékaul képzeletbeli vendégségbe invitálom a a gyülekezet tagjait a törökőri baba-mama klubba!

Míg a Kerepesi úton és a Hungária körúton a szerda délelőtti csúcsforgalom dübörög, a hatalmas irodaház árnyékában mosolygó református templom parókiájára apró jövevények igyekeznek édesanyjukkal. Így van ez október óta majdnem minden szerdán. Eleinte kéthetenként, majd később hetente egyszer Balássy Hajnalka és Balássy András jóvoltából már a legkisebbeknek is lehetőségük nyílt egymás megismerésére és a közösséghez tartozás megtapasztalására.

A szeretettel teli, meleg fogadtatás nemcsak a babáknak adott és ad bátorságot, hanem az édesanyák jókedvét is megalapozza. 10 órakor zsvivajjal telik meg a játszószoza. Az aprócska résztvevők életkora nagyjából 6 hónaptól másfél évig terjed, de 2 és fél, valamint 3 éves nagylány is járt már a foglalkozásokon. Egy alkalom egy-másfél órát jelent, ami optimális a gyermekek szempontjából, hisz bemelegedésre is van idő, de ki sem fáradnak túlságosan. Alkalomról alkalomra megfigyelhető, hogy hogyan válnak egyre nyitottabbá babák és mamák egymás iránt.

A létszám is lehetőséget ad a bizalmas légkör kialakulására, hisz általában 8-10 fő körül alakul a csoport – gyerekeket és anyukákat is beleértve.

A kisebbek még anyaölből figyelik az eseményeket, a nagyobbak már négykézláb, tipegve vagy

futva közelítik meg a játékos polcot és egymást. A szemek, fülek, hajszálok vizsgálata közben olykor még egy-egy puszi is cuppan a másik arcán. Öröm nézni, ahogy hétről hétre tanulnak, fejlődnek a gyermekeink!

Eközben mi, édesanyák megosztjuk egymással az elmúlt héten történeteket. Újra és újra megélhetjük a közösség támogató erejét, tapasztalhatjuk, hogy nem vagyunk egyedül örömmünkkel és a felmerülő problémákkal sem.

Agócs Orsolya és leánya: Júlia

A foglalkozás vezérfonalát mindig az ezt követő felolvasott ige és a hozzá kapcsolódó írás adja, ami Fekete Ágnes református lelkész-nő Rádióhéjban című könyvében található. A szerző gyermekei rajzától ihletve írja meg gondolatait az adott bibliai részletről. A közös beszélgetéshez sokszor Hajnalka kreatív kérdései és játékos feladatai adnak segítséget.

Hogy a babáknak is jusson a figyelemből, ezután közösen dalokat és mondókákat tanulunk, tanítunk egymásnak. Lenyűgöző a zene hatása a picikre! Még a legelmélyültebb játékból is nagy szemekkel néznek föl, ha énekszó hangzik fel. És az esetleges rosszkedv, vagy nyűgösség hipp-hopp elillan!

A foglalkozás zárásaként közös teázás következik, ami gyakran további beszélgetést eredményez. Így ismerjük meg egymást egyre inkább hétről hétre, s válnak egyre összezokottabb közösséggé. Köszönet érte!

Filmklub

Ónodi-Szabó Ádám

Gyülekezetünk Filmklubjának legutóbbi, március 10-i alkalmával a Luther című 2003-as amerikai-német filmet láthattuk Eric Till rendezésében, azaz, csak szerettük volna, de technikai okokból nem tudtuk végig nézni.

Az első sikeres reformátor történetét mindnyájan ismerjük, nem is foglalkozom vele, mert ezt a film azt elég jól visszaadja. Ami érdekessége, hogy ez volt az újabban felfejlődő német filmgyártás első komolyabb darabja. Harmincmillió dolláros költségvetéssel forgatták le, és ami ritka, gyakorlatilag nullszaldósra tudták kihozni az egyenleget, ami leginkább annak köszönhető, hogy olyan film ez, amely a vallásos téma iránt kevésbé érdeklődő embereket is bevitte a moziba.

Joseph Finnes jól játszik, élettel tölti meg Luther figuráját, nem olyan, mintha egy történelem-könyv egyik szereplőjét látnánk, hanem egy valódi személyt. Tetzel (ő volt a legnagyobb búcsúcédulárus a német nyelvterületen) szerepében Alfred Molina is jó. Mint egy igazi negatív szereplőt köny-

nyú utálni, és neki ez is a dolga. És persze ne feledkezzünk meg a nagy öreg Peter Ustinovról sem, aki a Luthert támogató Bölcs Frigyes fejedelem szerepében élete egyik utolsó szerepében alkotott jelentőset.

Joseph Finnes

Összefoglalva ez a film jól sikerült alkotás, amelyben – talán egy kicsit a történet nemzetektől független voltát is kiemelve; vagy pedig ismertségük okán – angol színészek mutatják be egy német ember életét és munkáját, melynek eredményei mindnyájunkra hatással vannak. Elég talán arra a felismerésére visszamutatni, hogy az üdvösség, az örök élet nem vásárolható meg pénzen, sem cselekedetek által – egyedül a názáreti Jézus Krisztus személyébe vetett hit által történik a megigazulás.

A missziói egyházköztség időszaka III. (1955-56)

Balássy András

Szemenyei Sándor lelkipásztorsága meglehetősen mozgalmas, alkalmanként viharos időszak volt a gyülekezet életében. A most vizsgált két esztendő ehhez képest akár unalmasnak is mondható.

Az épület déli szárnyának helyiségeit folyamatosan hozták használatba állapothoz. Tanácsterem és iroda szolgáltak hivatalos helyiségekül. 1955 nyarán kiépült

az ezekhez vezető folyosó, ablak- és ajtónyílásokat alakítottak át, igazítottak meg, villanszerelés, kertrendezés – csupa „apró”, valójában igencsak körülményes, munkaerő-igényes feladat. Nem véletlenül: ha anyagköltséggel nem is, ezen lehetett spórolni. A mesteremberek – köztük számos presbiter – esetenként ingyen vagy jelképes összegért végeztek értékes szakmunkát a gyülekezet számára. Az egyetlen „beruházás” egy új illemhely kialakítása volt.

Folytatás a 7. oldalon

Folytatás az 5. oldalról
(Programajánlat)

Sajtófotó. A Magyar Újságírók Országos Szövetsége 2012. március 24. és május 6. között ismét a Magyar Nemzeti Múzeumban (1088 Múzeum körút 14-16.) rendezi meg a XXX. Magyar Sajtófotó Kiállítást és a tárlathoz kapcsolódó Harminc év képekben című kísérő kiállítást. A hat héten át látható tárlaton az elmúlt év legizgalmasabb pillanatait, természeti csodáit, drámai, örömteli, mulatságos élethelyzeit, kivételes művészeti és sportteljesítményeit idézhetik fel az érdeklődők. Dráma, szépség, hangulat, küzdelem, humor 2011-ben. Mi voltunk a szereplői, a szurkolói, a nyertei, a vesztesei. Száz és száz fotó, amit érdemes megnézni. A Harminc év képekben című kísérő kiállításán az elmúlt három évtized legjobb sajtófotóiból készülő válogatás látható. Harminc év a történelem szempontjából csupán egy villanás, de egy ország, és különösen Magyarország esetében jelentős, történelemformáló időszak. A képek pedig beszédesek, a távlatokból visszatekintve áttérőkéldnek, talán fajsúlyosabbakká válnak, szembesítésre ösztönöznek, de mindenképpen kalandos időutazásra hívnak. (www.mnm.hu)

Álarcok címmel ökumenikus diákfilm-szemlét hirdetett katolikus, református és evangélikus általános- és középiskolák diákjai számára a Magyarországi Evangélikus Egyház Országos Irodája, a Károli Gáspár Református Egyetem, a Katolikus Pedagógiai, Szervezési és Továbbképzési Intézet valamint a Budapesti Piarista Gimnázium. A filmek kiemelt témája: Álarcok. Amikor – szándékosan vagy akaratlanul – más látszik kívülről, mint ami belül van. Ezen kívül a szabadon választott kategóriában az alkotók bármilyen, őket foglalkoztató témát filmre vihettek. A tíz percnél nem hosszabb filmek műfaja tetszőleges lehetett, s a pályázók tetszőleges technikával dolgozhattak. A szemle ünnepélyes, nyilvános bemutatója 2012. május 19-én, szombaton délelőtt 10 órakor lesz a Sapientia Főiskola Auditorium Maximum termében. (www.parokia.hu)

ALKALMAINK

Hetente

Istentisztelet, vasárnap 10.00
Gyermekestentisztelet, vasárnap 10.00
Énekkari próba, vasárnap 9.00
Baba-mama kör, szerda 10.00
Bibliaóra, csütörtök 17.00

További alkalmaink

MÁV-telepi (Hungária krt. 1-3. 30. ép.)
istentiszteletek
április 29. vasárnap 16.00
május 13. vasárnap 16.00

Házi csoport

április 18. szerda 18.00-19.30
május 2. szerda 18.00-19.30
május 16. szerda 18.00-19.30
május 30. szerda 18.00-19.30

Folytatás a 7. oldalon

Folytatás a 6. oldalról (Alkalmaink)

Bibliaiskola – Keresztkérdések sorozat
április 12. csütörtök 18.30-20.00:
Krisztus útján járni
április 26. csütörtök 18.30-20.00:
Döntések – Heródes király
május 10. csütörtök 18.30-20.00:
Döntések – Jakab, János és Bartimeus
május 24. csütörtök 18.30-20.00:
A sorozat tapasztalatai

Ifjúsági alkalmak

április 13. péntek 16.00-20.00
PICi színház
április 14. szombat 10.00-16.00
Te-TRISZ
április 27. péntek 16.00-20.00
PICi közösség
május 11. péntek 16.00-20.00
PICi mozi
május 19. szombat 10.00-16.00
Te-TRISZ
május 25. péntek 16.00-20.00
PICi közösség

Konfirmációi vizsga

május 17. csütörtök 18.00

Filmklub

Téma: a korrupció

„Ha a szegénynek az elnyomását, a jog és az igazság megrövidítését látod az országban, ne csodálkozz el a dolgon; mert a magas rangúra vigyáz a magasabb rangú, rájuk pedig a még magasabb rangúak.” (Préd 5,7)

április 21. szombat 17.00-20.00

Állatfarm

május 19. szombat 17.00-20.00 Gattaca

Gyülekezeti kirándulás (túra)

május 1.

Ünnepi alkalmak

Nagycsütörtök (ápr. 5.) 18.00
úrvacsorás passió-áhitat
Nagypéntek (ápr. 6.) 10.00
úrvacsorás istentisztelet
Nagypéntek (ápr. 6.) 18.00
úrvacsorás istentisztelet
Nagyszombat (ápr. 7.) 18.00
passió-áhitat
Húsvét I. napja (ápr. 8.) 5.00
hajnali áhitat a Gellérthegyen
Húsvét I. napja (ápr. 8.) 10.00
úrvacsorás istentisztelet
Húsvét I. napja (ápr. 8.) 16.00
úrvacsorás istentisztelet a MÁV-telepen
Húsvét II. napja (ápr. 9.) 10.00
úrvacsorás istentisztelet
Anyák napja (máj. 6.) 10.00
családi istentisztelet
Áldozócsütörtök (máj. 17.) 17.00
ünnepi áhitat
Pünkösöd I. napja (máj. 27.) 10.00
úrvacsorás istentisztelet konfirmációi fogadalomtétellel
Pünkösöd I. napja (máj. 27.) 16.00
úrvacsorás istentisztelet a MÁV-telepen
Pünkösöd II. napja (máj. 28.) 10.00
úrvacsorás istentisztelet

Folytatás a 8. oldalon

Folytatás a 6. oldalról A missziói egyházközösség időszaka

Addig gyülekezeti alkalmak idején a lelkészlakást kellett rendelkezésre bocsátani erre a célra – és állandóan nyitva kellett tartani, ami nyilván több szempontból sem volt szerencsés megoldás.

Mindez önmagában is rámutat a gyülekezet ínséges helyzetére. Az induláshoz kapott segélyek elapadtak, az épület megvásárlására felvett hitelt törleszteni kellett. A rendes bevételek ugyanakkor az alapműködés költségeit sem igen fedezték. Az 1956-os év ráadásul további költségvetési szűkülést hozott, így ekkor szóra érdemes beruházás sem történt. Nem csoda, hogy a gyülekezet vezetése folyamatosan szorgalmazta a parókiális terület bővítését. Bár az egyházmegye továbbra sem volt ellenséges, ám a kezdeti erőteljes támogatásnak már nyoma sem volt ekkor. Az 1955. októberében tartott egyházlátogatás (canonica visitatio) alkalmával Fekete Sándor esperes egyenesen úgy fogalmaz, hogy a presbitérium „legyen hálás Istennel szemben az eddigi eredményekért, hasonlítsa össze helyzetét a három év előttivel, és gondoljon arra, hogy az egyházmegyétől mindmáig mennyi segítséget kapott, ne bizalmatlan, durcás legyen, hanem sok köszönet éljen szívében.”

A kifáradás, a csökkenő bizalom jelei tehát kölcsönösen jelentkeztek mind az egyházvezetés, mind a presbitérium részéről – s talán nem tévedünk nagyot, ha a gyülekezetet is ide soroljuk. A gyülekezeti élet számait tekintve nem lehetett ok panaszra: vasárnaponként tele templom, a vizsgált két évben 25 és 28 keresztselő, 31 és 16 konfirmáció, 13 és 11 esküvő valamint 27 és 46 temetés áll az adatsorokban (aláhúzva: a valaha elért legmagasabb számok). Az összkép azonban a szó szoros értelmében kedvezőtlen volt: az épület egyes helyiségei vizesen, szinte romosan vártak a felújításra, az udvar jelentős része az állandó építkezések miatt meglehetősen barátságtalanul nézett ki.

Ha jól meggondoljuk, ez a kombináció a lehető legmérgezőbb. A gyülekezet, különösen a szolgálók joggal érezhették azt, hogy ennél több, jobb munka már nem végezhető, ugyanakkor ez a „maximum” anyagi értelemben nem ütötte meg a „minimum” szintjét sem. A magyarázat valószínűleg egyszerűen a szegénység. Szegény volt az ország, szegények a polgárai, szegény az egyház és különösen a környéken élők. Ez azonban semmiképp sem felemelő érzés.

Az állandó változás, felfordulás nyomasztó érzése helyett megálapodásra, nyugalomra, csendes, elsősorban belső épülésre lett volna égető szükség. A „hőskornak” azonban nemigen látszott a vége, ez pedig nem használt sem az adakozók kedvének, sem a testvéri egymást elhordozó szeretetnek. A jegyzőkönyvek beszámolnak egy, az elnökség és Fehér Lajos gondnok közötti elmérgesedett viszályról (a konkrétumok szintjén azonban igen nagy a csend). Bár a hajlandóság mindenkiben megvolt a békességre, valószínűleg ennek tudható be, hogy az 1956-tól kezdődő új presbiteri ciklusban már nem gondnokként, „csak” presbiterként tagja a vezető testületnek (majd idővel onnan és a templomból is elmarad).

Az „unalmas” és „eseménytelen” időszak tehát valójában sokak számára keserves egy helyben járásnak tűnt. Ugyanakkor mi, kései idők utólagos bölcsei már tudhatjuk: a mindennapok szívós aprómunkája végül meghozta a várva várt gyümölcsöt. Erre azonban még várni kellett.

1956. május 2-án újabb csapás éri a gyülekezetet: ekkor vesztettük el első főgondnokunkat. „Derzsy Gergely a gyülekezet számára Mózes és István volt egy személyben. (Ap.csel. 7,37-38,55,56) Legutoljára születésnapján látta őt az egész gyülekezet, akkor áldottuk meg együtt s akkor beszéltünk róla úgy, mint gyülekezetünk Mózeséről. Mózesünk volt: harcos, engesztelhetetlen és bátor.

Folytatás a 8. oldalon

Első főgondnokunk, Derzsy Gergely temetése

Folytatás a 7. oldalról
A missziói egyházközség időszaka

Istenért kész volt küzdelembe szállni, olyan volt, mint az anyag, amivel dolgozott, inas, acélos kezével kifaragta alkotásait. Amikor mások fejet hajtottak, ő vilámokat szórt, ahol elment, ott megéreztek valamit egy nagyméretű ember, nálunknál erősebb és bátrabb férfi jelenlétéből. Mózesünk volt: mindig ott volt és otthon volt a gyülekezetben. Pusztában eltelt évtizedek alatt források felé vezette, perelt és küzdött érte, terelgette népét és tusakodott vele, mindig népéért, mindig egyházáért. Nemzedékek mentek el közben, s egyenes alakja nem hajlott meg senki előtt, ez az ember meg tudott halni hitéért, de ember nem látta megalázkodni csak egyvalaki előtt: Isten előtt. Mózes volt: élő Igét vett Istentől, igazat beszélt, és amit látott, azt mondta. Istentiszteleteinkhez úgy hozzátartozott, mint a templomhoz a torony, tekintélye a legnagyobb volt köztünk, s ez a tisztelet annak az igazságnak szólt, amit ő is ingyen vett el Isten kezéből. - S Mózes hatalmas, zord, vezetésre termett személyisége mögött meghúzódott István szelíd, gyermeki, mártírságra kész arca. Olyan volt belül, mint egy naiv, csendes, drága kis gyermek. Teljesedve Szentlélekkel, mennyre függesztett szemekkel,

8 TÖRÖKÖR

hazafelé vágyakozva.” – Így méltatta őt a lelkipásztor az 1956. május 6-i presbitéri gyűlésen.

Ugyanezen az alkalmon határoz arról a presbitérium, hogy a gyülekezet másik harangját – amelyre egy 1955. január 23-i feljegyzés szerint már akkor összegyűlt az anyag – a Külső-Üllői úti Egyházközségnek ajándékozzuk. A harangot az év végén használatba is veszik. Ironikus, hogy a Mária-Valéria-telep – és az ottani imaterem – bontása idején elkallódott. A jelenlegi, Bihari úti templomban már egy újonnan öntött szól.

„Az 1956-os események a gyülekezet életében és szolgálatában nem jelentettek különösebb történet.” – írja Dr. Boross Géza 1975-ben. Mi mást is írhatott volna ekkor? Természetesen a jegyzőkönyvek sem igazítanak el ebben a kérdésben. Nem így a halotti anyakönyvi bejegyzések, ahol fény derül arra, milyen súlyos harcok dúltak a környéken. Igen. Egy igazi munkásnegyed hogy is maradhatott volna ki a forradalomból? A harcokban kigyulladt és leégett a szomszédos iskolaépület tetőszerkezete is. Magától értetődő módon ez erősen megrongálta a gyülekezet épületét is. Paradox módon mégis ez a káresemény adta a lökést, hogy egy újabb lendületet véve végre révbe érhesse a gyülekezet.

Folytatás a 7. oldalról
(Alkalmaink)

Az ünnepi időszakban különösen felhívjuk a testvérek figyelmét a házi úrvacsora lehetőségére.

Csütörtökre eső ünnepek idején a bibliaórák elmaradnak.

Lelkeszi fogadóórák:

kedd: 16.00 – 18.00

szerda: 9.00 – 11.00

csütörtök: 15.00 – 17.00

A fenti időpontokban – a lehetőségekhez mérten – mindig igyekszünk rendelkezésre állni.

További időpontokat telefonon lehet egyeztetni.

Lelkipásztor:

Balássy András

Telefon: 333-1942

Mobil: 30-638-4719

e-mail: torokor@bpeszak.hu

honlap: www.torokor.hu

Cím: 1087 Bp. Százados út 4.

IMPRESSZUM

TÖRÖKÖR

2012. április

A Budapest-Törökőri Református Egyházközség lapja.
Kiadja a Presbitérium.
Felelős kiadó: Balássy András

E számban közreműködtek:

Agócs Orsolya
Balássy András
Balássy Hajnalka
Czanik Margit
Dr. Dibuz Sarolta
Dr. Nagy Sándorné
Ónodi Szabó Ádám
Varga Lajos Márton